

Luova tieto

Pekka Ervastian esitelmä 19.1.1919

Luova tieto on elävää elämää, sanoimme tämän sarjan alussa. Me näimme, kuinka tämä jo alkuperäisessä merkityksessäänkin pitää paikkansa ja kuinka okkultista tietoa voi verrata ulkonaiseen tietoon, sillä erotuksella vain, että okkultinen tieto liikkuu toisilla aloilla. Me näimme, kuinka ensimmäiset asteet, ensimmäiset vivahdukset sitä tietoa ovat verrattavissa siihen havaintojen tekoon, joka meillä tässä fyysillisessä maailmassa tapahtuu. Näimme, että okkultisen tiedon ensimmäinen aste on verrattavissa havaintoon, jonka ihminen tekee sen nojalla, että hän tässä fyysillisessä maailmassa saattaa liikkua ja valita aloja, joissa hän tahtoo havaintoja saada.

Okkultisen tiedon toinen aste on se, jolloin teemme havaintoja ja valikoimme niitä. Kun katsomme tätä fyysillistä, ruumiillista elämää, niin huomaamme, että meidän elämämme tässä ei rajoitu vain havaintojen tekoon ja liikkumiseen, sillä niiden ohella me valikoimme havaintojamme. Me huomaamme, että meidän elämämme on paljon rikkaampaa. Ei se tyhjenny vain ulkonaiseen elämään, ei ole vain niin, että elämä kulkee ohitsemme ei ole vain niin, että me havaitsemme ja liikumme, vaan siihen sisältyy myös, että me itse otamme osaa elämään. Me emme tee vain tee vain havaintoja, vaan otamme osaa itse elämään, toimimme ja teemme työtä saadaksemme jotain aikaan tässä maailmassa. Se on meidän elämämme varsinainen sisältö, että teemme työtä, toimimme, puhumme, saamme aikaan muutoksia ympäröivässä elämässä. Se on ollut meidän varsinainen elämämme. — Huomaamme, että eläimetkin tekevät niin, nekin rakentavat asuntoja itselleen. — Sanomme siis, että kaikista tärkein ja huomattavin puoli ihmisen elämässä ja olemisessa tässä näkyvässä maailmassa on se, että ihminen itse

ottaa osaa elämään. Ihminenhan on jonkinlainen tekijä elämässä, ihminenhan on jonkinlainen luoja ja ihminen myös jotain luo.

Jos muistatte, niin ensimmäisessä tämän sarjan luennossa sanottiin, että okkultinen tieto on luovaa tietoa. Se on luovaa, se luo uutta. Se ei ole kuollutta havaintojen tekoa, se on luomista. Tämä määritelmä saattaa olla vaikeasti ymmärrettävissä, mutta kun olemme tutkineet okkultista tietoa, niin ymmärrämme mitä sillä tarkoitetaan. Se merkitsee, että koska elämä tässä näkyvässä maailmassa on toimintaa, niin ihmisen pitää toimia tässäkin fyysisessä elämässä, ja eläen tässä mukana on hänen löydettävä vastaava aste okkultiselle tiedolle.

Me tiedämme, että okkultinenkin tieto on ensin näkemistä, havaintojen tekoa. Näkeminen on vaillinainen sana, sillä näkeminen okkultisessa maailmassa ei ole samanlaista kuin näkeminen fyysisillä silmillä on. Sanaa "näkeminen" on käytetty paremman puutteessa. Sitä voisi sanoa myös tajuamiseksi. Se on kyllä näkemistä yhdeltä puolen, sillä okkultisen tiedon alemmaa puolta saattaa kuvata näkemiseksi, mutta varsinaisesti se on liikkumista näkymättömässä maailmassa.

Seuraava aste okkultisessa tiedossa, johon ihmisen pitää joutua, kun hän kulkee okkultisella tiellä, vastaa elävää elämää ja toimintaa fyysisessä maailmassa. Jos pikkuisen ajattelemme, mitä toiminta fyysisessä maailmassa sisältää, niin voimme sanoa: toiminta fyysisessä maailmassa aina sisältää jonkin ajatuskuvan eläväksi tekemisen. Jos jotakin teemme näkyvässä maailmassa, niin se on kuin toteuttaisimme jotakin ajatuskuvaa, joka on meidän sisässämme. Me emme saata toimia ellei meillä ole käsitystä siitä työstä, mitä me tahdomme tehdä. Jos ajatus on ohjattu tiettyyn suuntaan, niin toiminnan suunta sisältää tuon kuvan toteuttamisen ulkonaisella tavalla. Toiminta on siis ajatuskuvan kristallisoimista, kiteyttämistä.

Mutta me puhumme myös toiminnan motiiveista, sillä ihmisellä saattaa olla erilaisia motiiveja toiminnassaan, hän

saattaa toimia velvollisuuden tunteesta, mutta hän saattaa myös toimia ylevästä rakkaudesta. Siinä on takana kuva, ajatus, joka laskeutuu alas näkyvään maailmaan, ajatus, joka tulee eläväksi ihmisen toiminnassa. Mikä sitten vastaa tätä okkultisen tiedon elämässä, mikä sitä vastaa luovassa tiedossa? Okkultisessa maailmassa ei ole kysymys siitä, että meidän pitäisi itse jotakin keksiä, sillä jos meidän pitäisi itse keksiä, mitä meidän pitää tietää, niin se tieto ei olisi minkään arvoista. Se ei ole mitään todellista tietoa. Ei ole kysymys mistään sellaisesta, kun on puhe todellisesta tiedosta. Okkultiseen tietoon ei kuulu, että ihmisen pitää itse keksiä tietonsa, vaan siihen kuuluu se, että ihmisen pitää osata löytää, mitä siinä maailmassa on. Se on aivan kuin tässä maailmassa, kun joku Kolumbus lähtee etsimään ja löytämään uusia maita. Hän tietää, että uusia maita on olemassa ja lähtee niitä etsimään. Semmoista on myös okkultisen tiedon hankkiminen. Ei ihmisen pidä keksiä uutta, vaan löytää se, mitä on jo olemassa. Ihmisen pitää osata liikkua ja vaeltaa, tehdä havaintoja, ja siten hänen pitää osata löytää, mitä on jo olemassa. Jos ihminen osaa lukea ja kirjoittaa, niin hän osaa tehdä joitakin havaintoja, kun kirja asetetaan hänen eteensä. Jos hän osaa vasta tavata, niin hänen mahdollisuutensa havaintojen tekoon ovat vielä pienet, mutta jos hän osaa oikein lukea, niin hän voi tehdä enemmän havaintoja ja voi valita luettavansa. Jos kirja on vierasta kieltä, niin hän ei heti sitä ymmärrä, mutta hän voi opetella tuon vieraan kielen, ja silloin hänen mahdollisuutensa havaintojen tekoon yhä lisääntyvät.

Semmoinen on myös okkultinen maailma. Ihminen, joka osaa tehdä siinä havaintoja, voi myös valikoida niitä ja sanoa: tuota tahdon tutkia, tai myös: tuosta en välitä, jos hän ymmärtää, mitä näkee. On erittäin tärkeätä, että me ymmärrämme, mitä me näemme, sillä siihen perustuu okkultisen lukemisen taito. Se on samalla merkki, joka johtaa porrasta korkeammalle, joka on sitä, että se mitä me näemme, havaitsemme, saattaa tulla sisäämme ja herättää meissä jotakin toimintaan. Se saattaa syntyä ihmisessä

eläväksi ja itse kertoa itsestään, mitä se on. Jos näemme esim. jonkin näyn, niin se itse sanoo: tätä tarkoitan. Jos on kysymyksessä jokin tämmöinen asia, niin se syntyy ihmisessä, vierii ihmisestä ulos ja itse kertoo, mitä se on. On kuin todella täten kuulisi, vaikka "kuuleminen" on oikeastaan vain fyysillinen sana.

Olen tehnyt tässä asiassa erään kokemuksen, pienen kokemuksen, joka valaisee asiaa. Olen tehnyt sen aina, kun olen kuullut Mrs. Besantin puhuvan. Mrs. Besant on erittäin merkillinen ja etevä puhuja, epäilemättä eräs maailman kaikkein vaikuttavimpia puhujia. Kun kuulin hänen puhuvan, niin heräsi vaikutus, joka kaikui sielussani ja jätti kaikuvan muiston hänen puheestaan, niin että kun otin esiin hänen puheensa painettuna ja aloin lukea, niin en nähnyt sanoja, vaan kuulin äänen, kuulin, millä tavalla hän puhui. Kuulin lukiessani, kuinka hän itse puhui siinä mukana. Kun olin kuullut fyysillisesti, miten hän puhui, niin se puhe tuli vaikuttamaan lukiessani, ja se vaikutti välittömästi, niinkuin elävän ihmisen puhe vaikuttaa.

Tuon tapaisen huomion voi tehdä, ja sitä tahdon verrata okkultiseen tietoon, joka on saman suuntaista, että kun näemme, niin samalla tajunnassamme on kuin asia itse. On kuin tuo asia, tuo tapahtuma, tuo olento selittäisi itsensä. Kuitenkin se tapahtuu meissä itsessämme. Me tiedämme sen ja luotamme tähän tietoon, mutta se tieto ei ole meidän päämme keksintöä. Se on elävää tietoa, se luo itsensä meidän kauttamme.

Ihmiset, jotka tutkivat henkimaailmaa, kertovat yksityiskohdista eri tavoin. Heidän tietonsa ei ole väärä, mutta he katsovat asioita eri puolilta, niin että se, joka tahtoo saada luotettavan käsityksen henkimaailmasta, verratkoon keskenään eri tietäjien kuvauksia, sillä elävät tietäjät ovat rajoitettuja, olentoja, puutteellisia olentoja, ja heidän tietonsa vastaa heidän omaa kehitystasettaan. Silti saattaa olla olemassa semmoisiakin tietäjiä, joiden tieto on läpeensä luovaa tietoa. Minä tahdon korostaa sanaa "luova tieto", sillä vaikka ei mikään tieto ole

epäluovaa, niin okkultisen tiedon kolmas aste on varsinainen luova tieto. Meidän on muistettava, kuinka paljon elävämpää ja totuudenmukaisempaa on tieto tuossa toisessa maailmassa kuin tässä näkyvässä.

Jos tapaan jonkun ihmisen, niin en vielä saata sanoa, että hänet tunnen. Jos olen kulkenut hänen ohitse, saatan ehkä kuvata, millainen hänen ulkomuotonsa on, ja jos olen etevä fysiologi ja osaan arvostella hänen ominaisuuksiaan ulkomuodon perusteella, niin saatan kuvata häntä paljonkin, mutta muuten ehkä arvostelen häntä väärin. Ja vaikka saan seurustella hänen kanssaan ja opin häntä lähemmin tuntemaan, niin sittenkin hän saattaa jäädä minulle kuin lukituksi kirjaksi. Minä en tiedä hänen sisäisestä, sielullisesta ja henkisestä elämästään, ennenkuin hän joskus kertoo itse itsestään. Ja vaikka kuinka hyvin häntä yleensä osaisin arvostella ja vetää johtopäätöksiä, niin todellisuudessa en tunne häntä, ennenkuin hän itse kertoo itsestään. Tämä vastaa okkultisen tiedon kolmatta astetta, sillä se on siinä, että jokin olio tai kappale itse kertoo meille itsestään. Se itse syntyy meissä, se itse kristallisoituu meissä. Se on paljon todellisempaa kuin aikaisemmat okkultisen tiedon lajit.

Kun olemme päässeet niin pitkälle okkultisessa tiedossa, että näkymättömässä maailmassa kaikki oliot itse paljastavat sisäisen ajatuksensa, niin että me osaamme itse vetää oikeita johtopäätöksiä ja mennä heihin, niin tulee eteemme vielä eräs korkeampi tiedon aste, jolloin meidän tietomme on vielä syvempää, vielä selvempää, vielä totuudenmukaisempaa kuin ennen. Se tieto on samalla toimintaa; se on varsinaista luovaa tietoa. Näkyvässä maailmassa, itse elävässä elämässä me voimme huomata kaksi eri lajia toimintaa. Ihminen toimii joko itsetietoisesti tai itsetiedottomasti. Kun hän toimii jonkin sisäisen halun pakotuksesta esim. sisäisestä velvollisuuden tunteesta, tai jostakin muusta syystä, jonka luonteesta hän ei itse ole täysin selvillä, tai jos hänen toimintansa on toisten määräämä, pakottama, silloin kutsumme tätä hänen toimintaansa

itsetiedottomaksi. Itsetietoiseksi toiminnaksi kutsumme sitä vastoin sitä vastoin sitä, että ihminen tietää, mitä hän tekee, että hän on toiminnassaan täysin vapaa olematta minkään sisäisen tai ulkonaisen syyn pakottama. Me huomaamme kuitenkin vain an harvoin tätä toimintaa, joka on aivan vapaata. Ihmisen toiminta johtuu miltei aina jostakin pakotuksesta, jostakin välttämättömyydestä. Joku osa hänen toiminnastaan voi olla vapaata, mutta usein se on välttämättömyyden sanelemaa. Se välttämättömyys voi olla hänessä itsessään asuvaa halua. Vapaata ihmisen toiminta on sängen harvoin, vaikka jokainen on jossakin suhteessa vapaa.

Minä voin esim. aivan vapaasti päättää, että nostan tämän lasin ylös. Me voimme tehdä tällaisen erotuksen inhimillisen toiminnan suhteen, me voimme puhua itsetietoista ja itsetiedottomasta toiminnasta. Suurimmaksi osaksi on toimintamme itsetiedotonta, ainoastaan jokin pieni prosentti siitä on itsetietoista, mutta sen määrän pitää kasvaa.

Mikä vastaa tätä okkultisessa tiedossa? Kaiken sen tiedon, jonka me ammennamme tuossa uudessa maailmassa, henkimaailmassa, tajunnan maailmassa, kaiken sen pitää tulla eläväksi meissä, muuten se jää itsetiedottomaksi. Me pyrimme siihen, että se tieto loisi itsensä meissä. Me emme muuta pyydä, kuin että maailma loisi itsensä meissä. Meillä ei ole valinnan varaa. Saatamme kyllä sanoa, niin kauan kuin emme tunne asiaa, että maailma ei voi luoda itseään meissä, mutta päästäksemme tietoon meidän pitää tahtoa, että maailma loisi itsensä meissä. Mutta kun me tulemme korkeimpaan, syvimpään lajiin okkultisessa tiedossa, niin emme enää tyydy siihen, että koko maailma, ilmiömaailma, vaikuttaa meissä, vaan me tahdomme, että se, joka on kaiken takana, että Jumala loisi itsensä meissä. Nyt me tahdomme, että se Jumala, joka on sisäisintä meissä, itse elämän syy, se, joka on kaikissa yhteistä, että se Jumala loisi itsensä meissä. Se on ainoa, mitä voimme kutsua Jumalaksi. Nyt me tahdomme, että ihmisen sisäinen Itse, Jumala, loisi itsensä

meissä. Nyt me tahdomme, että me tulisimme Itseksi ja että ihminen voisi olla tajuinen Itsestä. Se merkitsee, että ihmisen sisäinen Itse, joka on Jumala, että Hän loisi itsensä meissä. Ei, että maailma heijastuisi meissä, vaan että Jumala loisi itsensä meissä ja niin ihminen tulisi Luojaksi. Kaikki viisaat ovat opettaneet, että ihmisen pitää etsiä Jumalaa, ja nyt vasta alkaa jumalallinen elämä.

Nyt me tahdomme puhua siitä enemmän. Nyt tahdomme luoda lyhyen yleiskatsauksen siihen ja verrata teosofisten kirjojen tiedonantoja, joissa puhutaan puhdistuksen tiestä ja Vihkimyksen Tiestä. Teosofisissa opeissa mainitaan nämä tiet ja sanotaan, että ihmisen pitää kulkea ensin puhdistuksen tie ja sitten päästä varsinaiselle Tielle. Henkiset voimat vaikuttavat jo puhdistuksen tiellä, mutta vasta Vihkimyksen Tiellä ne tulevat ihmisessä täysin eläviksi. Puhdistuksen tie on valmistava osa ihmisen henkisessä kehityksessä, jolloin hän ei vielä tule itsetietoiseksi henkimaaailmassa, vaan elää fyysisessä päivätajunnassa. Se saa päivätajunnassa aikaan muutoksia, jotka vaikuttavat ihmisen henkiseen olemukseen, mutta vasta varsinaisella Tiellä tulee henkinen elämä tietoiseksi hänen tajunnassaan ja muuttuu hänessä itsetietoiseksi Tieksi. Puhdistuksen tie tekee salassa muutoksia ihmisen korkeampiin käyttövälineihin, tekee niissä valmistavaa työtä, mutta ihminen itse elää päivätajunnassa. Ihminen ei ole vielä tietoinen muusta kuin fyysisestä maailmasta.

Muistamme, että puhdistuksen tiellä ovat kaksi ensimmäistä ominaisuutta, jotka pitää saavuttaa, viveeka ja vairaagja. Viveeka on kyky erottaa todellinen epätodesta, ja vairaagja on välinpitämättömyys epätodellisesta. Nämä puhdistuksen tien kaksi ensimmäistä ominaisuutta vastaavat juuri tuota aivojen puhdistusta. Kun ihminen koettaa kulkea puhdistuksen tietä, niin hän näiden kahden ominaisuuden ohella harjoittaa aivojen puhdistusta ja tuota ensimmäistä näkemystä. Hänen kokemuksensa viveekasta ja vairaagjasta ovat filosofista laatua.

Ihminen, joka on saavuttanut nämä ominaisuudet, on etsinyt totuutta, ei ainoastaan älyllään vaan myös sielullaan ja sydämellään. Hänelle on selvinnyt, että elämä, olemassaolo on ikuinen, hän on päässyt tietoon jumalallisesta maailmasta. Viveekan ja vairaagjan harjoittaminen merkitsee itse asiassa sitä, että ihminen on oppinut tuntemaan jumalaa sisässään, ja nyt hän tahtoo sitä toteuttaa sisässään, vaikka hän on vielä kiinni maallisessa elämässä, ohimenevässä elämässä. Ja kun hän on siinä kiinni, niin hän tuntee olevansa väsynyt elämään. Nyt hän tahtoo voida kantaa elämänsä lahjaksi Mestarille, sillä hän tuntee sisässään, että hänen oma elämänsä ei ole mitään, vaan se on kuin taakka. Tämä on huomattava ominaisuus oppilaassa, joka kulkee puhdistuksen tiellä, se, että hänen motiivinsa, vaikuttimensa ovat muuttuneet. Hän elää vain siksi, että Jumala tahtoo hänen elävän. Hän tahtoo, että hänen elämänsä on pyhitetty Jumalalle, että hän voisi elää Jumalan edessä, Kristuksen edessä, Kristuksen silmien edessä. Se on puhdistuksen tien ensimmäinen aste. Se vaikuttaa, että oppilas ei välitä tästä näkyvästä elämästä, hän on väsynyt elämään.

Sitten seuraa puhdistuksen tiellä nuo ns. kuusi hyvettä: shama, ajatuksen hallinta, dama, toiminnan hallinta, uparati, rauha ja tyyneys; titiksha, kärsivällisyys; samaadhaana, mielen keskittäminen yhteen asiaan, ja shraddhaa, usko; ja nämä taas vastaavat kuutta astetta henkisessä tiedossa. Nämä kuusi hyvettä auttavat ihmistä voittamaan pahaa itsessään. Kun hän harjoittaa näitä ominaisuuksia, niin hän huomaa, että se on hänen oma pahuutensa, joka estää häntä elämästä Jumalan edessä. Kuinka pahat ajatukset esim. voisivat elää Jumalassa? Sentähden ihmisen pitää harjoittaa kuutta hyvettä, ja se merkitsee, että hänen pitää osata hillitä ajatuksiaan ja tunteitaan, hänen pitää tulla kärsivälliseksi elämän kokemuksissa. Näitä hänen pitää oppia. Hänen pitää oppia vakavasti ajattelemaan, sillä muuten hän ei voi oppia hillitsemään sanojansa ja muuta toimintaansa. Hänen pitää oppia voittamaan pahaa. Hän ei opi voittamaan pahaa itsessään,

ellei hän osaa ajatuksiaan tarkastaa ja hillitä. Ihminen ei opi liikkumaan näkymättömässä maailmassa, ennenkuin hän on kohdannut ns. kynnyksen vartijan ja voittanut sen. Kynnyksen vartija on se paha, joka häntä kohtaa, ja hänen on se voitettava. Valmistavalla tiellä hänen pitää oppia ja kehittää kuutta hyvettä, että hän oppisi voittamaan pahaa itsessään.

Neljäs aste tällä valmistavalla tiellä on mumuksha, vapautuksen eli pelastuksen kaipuu, ja vasta silloin esiintyy se okkultisen tiedon kohta, jolloin ihminen saattaa ymmärtää luovaa tietoa, ja jolloin henkimaailma alkaa itsestään kertoa hänelle salaisuuksiaan.

Ihmisen pitää aina oppia syventymään itseensä. Samaadhaana on sitä, että hän oppii hillitsemään ajatuksiaan, ja että hän osaa mietiskellä. Hän ottaa tutkiakseen jonkin asian, ja hänen pitää osata sitä miettiä, siihen vaipua ja syventyä, niin että se tulee hänelle selväksi. Sitten vasta asia rupeaa itse kertomaan itsestään, itse paljastaa itsensä. Ihmisen pitää osata mietiskellä niin, että asia itse vähitellen selittää itsensä. Tämä mietiskelytyö kehittää itsestään shraddhaa, uskoa eli luottamusta. Ihmisessä kehittyy usko ja luottamus siihen, että Mestareita on ja että tietoa on. Tästä kehittyy mumuksha, vapautuksen kaipuu, se, että ihminen tahtoo päästä vapaaksi kaikesta harhasta, hän tahtoo olla vapaa.

Ihmiselle tulee niin voimakas halu totuuteen, että on aivan kuin hänessä jotakin murtuisi, katkeaisi; hän ei jaksakaan olla olemassa, ellei hän pääse totuuden tietoon. Hänen pitää saada tietää, mikä on totuus.

Tämä kaikki on vielä valmistavaa tietä. Se on valmistavan tien huippu, että totuuden kaipuu tulee niin voimakkaaksi, ettei mikään voi sitä vastustaa. Ihminen aivan kuin murtaa rikki itse sielunsa, ja silloin häntä sellaisen sielullisen ponnistuksen jälkeen odottaa valaistus, joka vie vihkimykseen. Valmistava tie päättyy vihkimykseen, ja se merkitsee, että ihminen ensi kerran pääsee tietoon siitä, että on olemassa jotakin tosi olevaista, pääsee sitä

tuntemaan ja tietämään. Valmistavan tien huippuna on voittamaton kaipuu, joka seuraa ihmistä, kunnes hän pääsee vihkimykseen.

Ensimmäisessä vihkimyksessä ihminen pääsee tajuamaan henkimaailmaa, ja se vastaa tuota ensimmäistä okkultisen tiedon lajia, josta oli aikaisemmin puhe. Toinen kohta okkultisessa tiedossa on, että ihminen oppii liikkumaan henkimaailmassa ja valitsemaan havaintojaan, ja se vastaa toista vihkimystä. Ensimmäinen vihkimys koskee fyysillistä maailmaa ja se merkitsee, että ihminen tässä fyysillisessä tajunnassaan tulee tietoiseksi jumalallisesta henkimaailmasta. Toinen vihkimys on sitä, että ihminen astuu ulos itsestään henkimaailmaan itsenäisenä kansalaisena. Hän astuu siihen ja elää siinä mukana. Kolmannessa vihkimyksessä, joka on mentaalinen vihkimys eli neron vihkimys, ihminen saavuttaa luovaa tietoa näkymättömästä maailmasta. Silloin hän pääsee yhteyteen tämän maailman kaikkien salaisuuksien kanssa.

Tässä meidän on huomattava, että kun puhutaan kolmannelta vihkimyksestä neron vihkimyksenä, niin se on heijastus siitä totuudesta, että ihmiskunnan suuret nerot, suuret taiteilijat ovat ihmisiä, jotka ovat ottaneet vihkimyksiä. Ei neron inspiratio ole leikin asia. Ei se ole perinnöllinen asia, tai riipu Jumalan armolahjasta, vaan se riippuu siitä, että se ihmissielu on niin paljon kokenut ja ponnistanut, että on päässyt henkisen elämän tietoon, että maailma itse kertoo hänelle sisältönsä. Jos hän kulkee vaikka jollakin niityllä tai katselee metsän puita, niin ne kertovat hänelle asioita, ne paljastavat hänelle sisältönsä. Se on okkultista tietoa. Se on kyky kuulla, mitä luonto ihmiselle kertoo, ja se kyky riippuu siitä, että hän on äärettömästi ponnistanut, äärettömästi etsinyt totuutta, niin että hän nyt on saavuttanut kyvyn, jonka avulla hän osaa kuunnella luonnon kieltä.

Neljäs vihkimys eli ensimmäinen suuri vihkimys on sitä, että Jumala luo itsensä ihmisessä, että ihmisessä paljastuu Jumala uudestaan. Se vastaa neljäs vihkimys, arhat-vihkimys, jolloin

ihminen okkultisesti kuolee, jolloin hänet nostetaan ristinpuulle. Se on ristiinnaulitsemisen vihkimys, jossa ihminen okkultisesti kuolee. Se on okkultisen tiedon apoteoosi (jumalaksi korottaminen). Se on sitä, että ihminen tulee Kristukseksi, niin että hän voi aina elää Kristuksessa, mutta niin, kuin Paavali sanoo: minä elän, en kuitenkaan minä, vaan Kristus elää minussa. Se merkitsee, että ihminen on luopunut omasta persoonallisesta minästänsä, hän on itse kuollut ja Kristus on astunut tilalle. Se on korkein muoto okkultista tietoa, mistä me olemme tässä puhuneet. Kun tämä tila on saavutettu, niin Jumala elää ihmisessä. Kun ihminen on saavuttanut tämän tilan, että Jumala elää hänessä, että Kristus on syntynyt – eikä yksin niin, että Kristus on syntynyt vaan myös, että Kristus elää ihmisessä – niin voimme sanoa, että nyt alkaa aivan uusi tiedon taival. Nyt alkaa ihmiselle semmoinen tiedon elämä ja semmoiset tiedon mahdollisuudet, jotka nostavat hänet Kristuksen miehuuteen ja Kristuksen täydellisyyteen, jotka nostavat hänet Kristus-vihkimykseen, jolloin hän tulee yhdeksi Logoksen kanssa. Tiedämme, että hänet on silloin nostettu Mestari-vihkimykseen, joka on niin korkea, että yleensä kuuluu seitsemän ruumistusta, ennenkuin arhat-vihkimyksen ottanut voi ottaa Mestari-vihkimyksen, vaikka hän on jo kuollut pois persoonallisuudestaan ja elää ihmiskunnan hyväksi. Tämä on varsinaisella vihkimysten tiellä kulkevan ihmisen tunnusmerkki, samoin kuin valmistavalla tiellä on omat tunnusmerkkinsä. – Ensimmäinen ihminen elää elämää, jolloin hän elää itseään varten, ja sitten hän alkaa elää ihmiskuntaa varten, kaikkia ihmisiä varten. Ensimmäinen heijastus tästä on tuo valmistavan tien alussa esiintyvä väsymys elämään, jolloin ihminen ei jaksa puuhata yksinomaan itseään varten. Hän tahtoo työskennellä toisia varten, eikä hän tahdo elää vain itseään varten. Ensimmäisessä vihkimyksessä tämä tulee niin eläväksi, ettei hän voi siinä enää erehtyä. Valmistavalla tiellä hän voi vielä erehtyä joskus tekemään laskelmia yksinomaan itseään varten, mutta ensimmäisessä vihkimyksessä tämä uusi

elämän käsitys tulee niin selväksi, ettei hän enää voi erehtyä, vaikka hän saattaa vielä olla heikko ja puutteellinen sen käytäntöön soveltamisessa. Hän ei voi erehtyä perustar-koituksessa; hän ei voi erehtyä elämän perustoimissa: palvelako vai ei? Hän on lupautunut palvelemaan ikuisesti ihmiskuntaa, palvelemaan Jumalaa. Hänellä voi olla kysymys vain keinoista. Mutta vasta sitten, kun ihminen on ottanut neljännen vihkimyksen, niin hänelle alkaa kokonaan uusi elämä.

(Puhtaaksi kirjoittanut P.S.)